Anul IV. Nrul 15—16 Preţul unui exemplar 3 Lei Timişoara, 20 Aprilie 1930.

Svastica Banatului

ORGAN SAPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAŢIONALE CREŞTINE

De sub presidenţia D-lui A. C. CUZA.

ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari şi muncitori Lei 200 | Pentru bănci şi fabrici . . Lei 500
Pentru intelectuali . . . . „ 300 | Abonament de sprijin . . . „ 1000
Jugoslavia 200 Dinari | America 4 Dolari

Director-proprietar: ALEXANDRU ŢIERANU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: TIMIŞOARA I., Str. M. Eminescu Nr. 5.

Pastorala de Sfintele sărbători ale Paştelor.

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului, precum şi a părţilor anexate din Banatul-Timişan.

Iubitului cler şi tuturor credincioşilor din eparhia Aradului, dar şi pace dela Dumnezeu Tatăl şi Domnul nostru Iisus Hristos, cu salutarea noastră arhierească.

„Iar dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este dar propoveduirea noastră, zadarnică este dar şi credinţa voastră" (I. Cor. 15 v. 14).

Iubiţii mei fii duhovniceşti,

Lumea pământească este plină de mărginire şi slăbiciune; ea este o întristătoare casă mortuară, o grămadă de oase goale dacă nu are suflarea dătătoare de viaţă a lui Dumnezeu. Mormânturi totdeauna nesăturate stau cu gurile deschise ca să înghită pe oameni şi vremea, care se scurge. Ah, dar în chipul acesta, fără credinţă în ceva mai presus de lume, omul ar fi o fiinţă nenorocită, care îşi stâmpără setea, care îşi alină foamea zadarnic, căci şi aşa îl surprindea moartea cea lacomă.

Adevărul este, iubiţii mei, că lumea de azi este plină de oameni fără credinţă, precum sunt plante, cari n'au văzut soarele niciodată. Adevărul este, că trebue să ne ridicăm cu toată împotrivirea faţă de cei cari trăesc, ca şi cum scopul omului ar fi ca să înmulţească numărul celor sălăşluiţi în mormânt. Trebue să combatem rătăcirea ori unde s'ar ivi şi să spunem sus şi tare că muncim, credem şi nădăjduim nu pentru viermii mormântului, ci pentru lauda lui Dumnezeu aici pe pământ şi în lumea, care va să vie.

Nimic, dar nimic nu ne va ajuta mai bine să vestim lumii lupta pentru vecinicie, ca şi Invierea Domnului. Căci învierea Domnului înainte de toate este temelia credinţei noastre. Paserea Phŏnix a fost simbolul nemurirei, dar n'a trezit credinţă, care să facă pe oameni mucenici. Omenirea a avut poeţi, oameni învăţaţi, eroi legendari şi capete luminate, dar numai Invierea din mormânt a Domnului a făcut deosebire între moarte şi viaţă. Fără învierea Domnului, nici noi nu înviem şi atunci nu înţelegem haina nunţei şi haina morţei, nu înţelegem de ce mai îmbracă o fiinţă haina de mireasă, dacă zăbranicul morţii îi închide ochii pentru totdeauna. Surâsul soarelui pentru ce oare ar mai pune raze pe fruntea noastră dacă soarele va rămâne şi noi vom dispare pentru totdeauna?? Florile şi plantele nu sunt oare mai fericite decât omul, care are mai multe lacrimi decât roua trandafirilor şi crinilor?

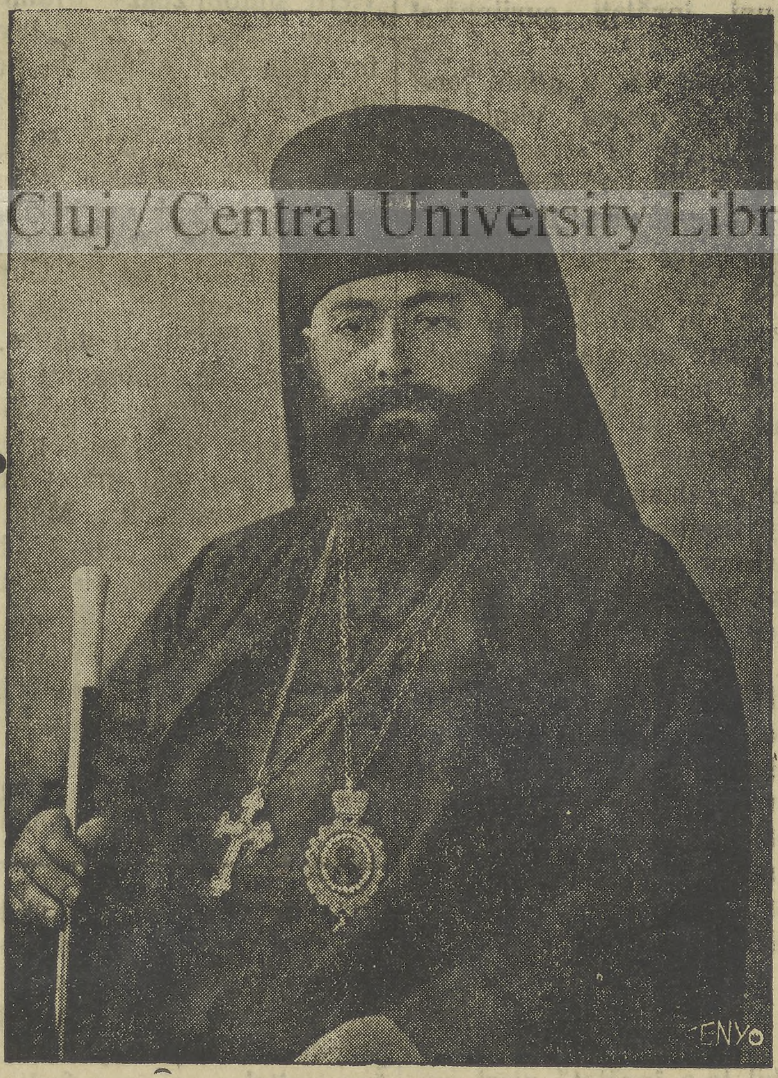

Prea S. Sa Dr GRIGORIE GH. COMŞA, Episcopul Aradului.

Invierea Domnului răspunde luminos la întrebările acestea. Moartea pe Cruce a Domnului a clătinat credinţa multora în chemarea dumnezeiască a lui Iisus. Imprejurările umilitoare ale morţii Domnului pe mulţi i-a făcut să creadă că Iisus nu a fost Dumnezeu. Dar Mântuitorul înviază şi astfel după moarte apare în cea mai strălucită lumină Dumnezeirea lui!!! Cuvintele rostite de înger către Maria Magdalena, Maria lui Iacov şi Salomia: „a înviat, nu este aici" (Marcu 16 v. 6) au exprimat cel mai sfânt şi mai mântuitor adevăr. Sf. Apostol Pavel zice: *„Iar dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este dar propoveduirea noastră, zadarnică este dar şi credinţa voastră"* (I. Cor. cap. 15 v. 14). Dacă însă Hristos a înviat, atunci apostolatul nostru, episcopatul nostru, preoţia noastră sunt dela Dumnezeu. Dacă Hristos a înviat atunci învăţătura Evangheliei este dumnezeeească, atunci Hristos este trimisul lui Dumnezeu, este Fiul lui Dumnezeu, care a adus omenirei învăţătura singură mântuitoare.

In chipul acesta a devenit învăţătura lui Hristos temelia credinţii noastre.

Dar Sfântul Apostol Pavel spune că: „Iar dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credinţa voastră, încă sunteţi în păcatele voastre" (I. Cor 15 v. 17). Cu alte cuvinte dacă Hristos a înviat nu mai suntem în starea pierzării, ci avem putinţa mântuirii. Incă proorocul Isaia a prooroc că Mântuitorul *„păcatele altora a purtat şi pentru fărădelegile lor s'a dat"* (Is. 53 v. 12). Apostolul Pavel zice despre Hristos cel Inviat: „că s'a vândut pentru greşalele noastre şi a înviat pentru îndreptarea noastră" (Rom. 4. v. 25).

Este prea adevărat, iubiţii mei, că soarele se întunecase, că pământul s'a cutremurat la moartea Domnului şi că stâncile s'au despicat, dar Domnul, aducătorul mântuirii nu se mai vedea şi vrăjmaşii Lui crezură că L-au închis pentru totdeauna în mormânt.

Duminica Invierii a deschis adâncul mormântului şi a vestit lumii că Hristos era Dumnezeu, care a călcat moartea cu moartea şi ni-a scos din robia păcatului.

Invierea Domnului este deci temelia credinţii şi mântuirii noastre. Crezând în Invierea Domnului, ucenicii au combătut sclăvia, au dărâmat barierele sociale, spunând că „în faţa lui Dumnezeu nu este nici Elin nici Barbar". In India, în părţile ei necreştine, clasa cea mai de jos şi azi poartă clopote la gât şi trăeşte prin păduri. Cei din clasa de sus auzind clopotul se feresc din calea lor, dar când indienii se încreştinează, atunci clopotele bisericei chiamă pe toţi la înfrăţire.

Hristos cel înviat a ridicat femeea la treapta demnităţii adevărate, grijeşte până şi de omul cel mai nenorocit, aşa că învăţătura Domnului încă dovedeşte Dumnezeirea Lui. Puterea acestei învăţături era întemeiată pe adevărul Invierii.

Napoleon I Bonaparte, sub piciorul căruia gemea îngenunchiată întreagă Europa, — ordonă prefecţilor din Egipt, după ce-l cucereşte — „spuneţi tuturor — că şi eu sunt mahomedan, că am venit din îndepărtatul occident să apăr islamismul şi să nimicesc crucea". Pentru satisfacerea orgoliului său, îi era indiferentă crucea şi Hristos. D-zeu însă le stă împotrivă celor mândri; iar norocul este de sticlă. Gloriosul Napoleon, fala geniului latin, în-

BCU Cluj / Central University Library Cluj

frânt în mai multe rânduri, e făcut prizonier şi exilat în insula sf. Elena. Aci începù să cerceteze sf. Scriptură şi când cunoscù îndeajuns puterea Mântuitorului în ea zise: „Eu cunosc oamenii şi ştiu ce le poate mintea. Şi afirm că Iisus n'a fost un om obişnuit. Religia lui e un mister. E singura religie, care n'a ieşit dintr'o minte omenească. In adâncul ei e ceva mai presus de marginile minţii omeneşti aşa de mărginită şi nesigură.

Iată, iubiţii mei, că necredinciosul de mai înainte devine credincios, atunci, când a văzut însă că numai cu mintea omenească nu mai poate conduce pe alţii. Mintea te face orgolios, să ai curaj neîntemeiat, să cazi în mândrie deşartă. Observaţia nu poate face pe om sigur în cunoştinţele sale căci observaţia se face prin simţuri iar simţurile pot fi subiective.

Ştiinţa nu credea că poate să fie şi al patrulea gaz, care s'a descoperit şi se chiamă argon; ştiinţa nu bănuia să fie radiul deşi acesta de mii de ani exista în pământ.

Noi nu suntem în stare să privim decât câteva clipe în faţa soarelui şi astfel vedem că suntem datori a ne pleca în faţa credinţei şi cu atât mai vârtos să credem în Invierea lui Hristos. Şi ne bucurăm, iubiţii mei, că oamenii de azi recunosc că pe lângă ştiinţă au trebuinţă şi de credinţă. Nenorociţii urmaşi ai lui Iuda fac în Rusia cele mai cumplite orori impotriva religiei. La Moscova, înainte cu câţiva ani, comisarul pentru instrucţia poporului, Lunacearschi, vorbea în faţa unui public numeros împotriva credinţei creştine. „Credinţa în Dumnezeu — zicea comisarul — ar fi un produs al societăţii capitaliste, dar astăzi ea e de prisos şi nulitatea ei uşor de dovedit." Oratorul fusese atât de satisfăcut de talentul său încât se apucă să facă pe generosul şi consimţi să primească o discuţiune asupra subiectului discursului său, dar cu o condiţie: ca nici un orator să nu vorbească mai mult de cinci minute. Iată că se desprinde din norod şi se prezintă un preot tinăr, slăbuţ la înfăţişare, timid, stângaci, un adevărat preot de sat. Lunacearschi îl priveşte de sus, cu dispreţ; „Ia seama, numai cinci minute!" „Da, da, voiu fi foarte scurt". Preotul se suie pe tribună şi se adresează adunării: „Fraţilor şi surorilor: Hristos a înviat" şi întreaga adunare răspunde ca un singur om: „Adevărat a înviat" „Eu am terminat, zice preotul, şi nu mai am nimic de adăogat". Adunarea fu închisă numaidecât.

Eu, iubiţii mei fii sufleteşti, încă nu am terminat scrisoarea mea, căci voi ca şi toţi Românii dela Nistru până la Tisa sunteţi străjeri ai Românismului faţă de comunismul vărsător de sânge. Comunismul a ajuns până acolo încât să despartă pe copii de părinţii lor şi să-i crească statul. In felul acesta părinţii mor fără să-şi mai vadă pruncii, iar pruncii mor de dorul părinţilor. Comunismul umblă cu momeli şi cu linguşiri risipitoare iar Biserica lui Hristos sufere îngrozitor.

Faţă cu această stare de lucruri să ne dăm seama că nu ajunge să ne rugăm pentru cei în suferinţe. Creştinii de azi avem datoria să cercetăm dacă fiecare sfinţim locul ce-l ocupăm. Căci oricât de înaltă slujbă ocupăm în viaţă, dacă ducem o viaţă nevrednică, nimic nu suntem. Câţi oameni nu vedem astăzi spunând că meseria lor nu-i destul de cinstită şi aruncă vina pe scaunul de subt ei în loc să arunce vina pe sufletul lor propriu.

Dar sunt şi oameni, cari aruncă vina pe stat, pe biserică, pe comună, numai pe ei înşişi nu. Unii ca aceştia se plâng, că trăim vremuri grele, că-i scumpete, că nu-i dreptate şi câte altele. Faţă de aceste plângeri trebue să recunoaştem că viaţa este aşa cum ni-o pregătim în familie. Din familie trebue să iasă copii buni, crescuţi de părinţi buni. Căci, iubiţii mei, agricultura, comerţul, ingineria, orice meserie onorabil practicată, sunt vrednice de laudă şi de ocupaţia voastră, dar grija de fiii voştri este cea mai nobilă dintre toate. Copiii sunt întregirea şi prelungirea vieţii voastre, nădejdea şi floarea viitorului! Voi gândiţi fără încetare la fiii voştri şi munciţi pentru ei iar când moartea îi răpeşte din mânile voastre, aveţi cea mai cruntă durere. Voi voiţi ca fiii voştri să fie fericiţi, buni, învăţaţi, cuviincioşi şi aşezaţi.

Dar aceasta nu se poate face decât prin creşterea religioasă, dacă din tinereţe le strecuraţi în suflet ideea binelui, dreptăţii şi sfinţeniei. Faceţi deci mai multă jertfă pentru fiii voştri, căci păgânii încă nutresc pe fiii lor, îi îmbracă, ba le dă şi unele cunoştinţe, dar aceasta nu ajunge. Trebue să înălţăm sufletele fiilor şi aceasta se face prin învăţătura religioasă. Voi părinţilor aveţi un catehism, o carte de religie şi predica de Duminecă auzită dela preot. Aveţi deci putinţa să învăţaţi copiii voştri despre Dumnezeu şi sufletul lor nemuritor.

Preoţii îşi fac datoria, îi învaţă pe copii în şcoală, dar târziu, dupăce au trăit copiii în familie, iar copiii la şcoală stau numai câteva ceasuri la lecţia de religie pe săptămână. Intrebând odată pe un copil de şcoală asupra unui punct al credinţei, copilul a răspuns minunat. Intrebându-l: cine l-a învăţat, el a răspuns: *„mama mea"*. Dar cum, nu preotul te-a învăţat" zisei eu. Copilul răspunse: „şi părintele m'a învăţat, dar ştiam învăţătura aceasta de mai înainte, *dela mama mea"!*

Pe un alt copil l-am întrebat: „De ce nu vii la biserică? şi sărmanul copil răspunse: „fiindcă nici tata nu merge". Pilda voastră, a părinţilor trebue deci să însoţească poveţele religioase ce le daţi fiilor voştri. In chipul acesta vom avea un tineret crescut în frica de Dumnezeu, ascultător de stăpânire şi cinstitor de legi. Vom avea un tineret, care ocoleşte crimele, furturile, petrecerile păcătoase şi toată neascultarea.

Lumea de azi se plânge, că tinerii de azi nu mai sunt ca cei cari au fost. Inceta-va plângerea aceasta, daca tu tată şi tu mamă veţi învăţa pe fiii voştri că nu numai sufletul lor ci şi trupul lor este nemuritor. Spuneţi-le că trupul a fost părtaş la înfrângerea ispitelor, că a suferit în zilele de strâmtorare. Spuneţi-le că trupul e podoaba firii şi că acest trup la sfânta Impărtăşire s'a învrednicit a lua trupul sfânt al Domnului, deci va învia şi el ca Domnul în Ziua Invierii. Astfel Invierea Domnului va fi înviere şi pentru voi şi pentru fiii voştri.

Ajută-ne Doamne Iisuse Hristoase ca în chipul acesta neamul nostru românesc să aibe fii buni şi iubitori de cele sfinte şi cu toţii să strigăm în această mare şi luminoasă zi:

„Hristos a Inviat"

al Vostru al tuturor de tot binele voitor

Arad, la Invierea Domnului 1930.

† Dr. Grigorie Gh. Comşa

Episcopul Aradului.

Ziua învierii.

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într'ânsa. Bucuria sinceră şi ertarea caracterizează sărbătoarea cea mai mare a creştinătăţii. Spiritul dătător de viaţă al Evangheliei lui Hristos, străbate în inimile oamenilor şi le înseninează, înveseleşte şi încălzeşte ca razele dulci ale soarelui de primăvară. Figura blândă a celui ce s'a născut în peşteră revarsă iarăşi razele sale binefăcătoare şi pline de lumină şi turor idealurilor, Christos ne învaţă zicându-ne: „Invăţaţi să vă iubiţi şi să vă ertaţi. Invierea lui Christos este cea mai puternică dovadă că El a fost într'adevăr mesia cel făgăduit trimis de Tatăl să ne scoată din robia păcatului.

Inviind Isus vom învia şi noi. Aceasta este cea mai mare binefacere a divinităţii pentru noi! Fiindcă noi cu toatecă cunoaştem că plăcerile acestei vieţi sunt trecătoare, ne place să trăim! Ne putem închipui ce dulce va fi deci viaţa netrecătoare în care nu este durere, nici întristare nici frica morţii. Credinţa în nemurirea sufletului exista la cele mai vechi popoare. Chiar păgânii credeau în nemurirea sufletului dar n'aveau chezăşia pe care o avem noi, prin învierea lui Isus. Un exemplu ne dă păgânul Iair. Acestui Iair i-se înbolnăvise singura sa fiică. Nimic nu-i ajuta spre însănătoşire. Auzind părinţii de minunile lui Christos care se afla prin apropiere în acel timp, au trimis după El, rugându-l să vie la ei! Dar până să sosească Isus, fiica lor deja murise. Cu toate acestea Isus intră în casă şi plin de milă se uită la fiica care zăcea moartă şi la părinţi cari plângeau zicându-le: „Nu plângeţi fiica voastră n'a murit, ci doarme". Luca c. 8. v. 52.) Aceste cuvinte ne arată că moartea înaintea lui D-zeu, nu e decât un semn, şi precum a înviat Isus pe fiica lui Iair, tot aşa ne va învia şi pe noi la o viaţă nouă. Isus prin învierea Lui a pus capăt bănuelilor necredinţii si a biruit asupra morţii şi a mormântului! Deci cei ce aţi perdut, părinţi sau fraţi, alungaţi desnădejdea, căci însuşi Mântuitorul zice: „Tot cel ce a perdut tată sau frate, mamă, sau surori mueri sau feciori, case sau holde, pentru numele meu, însutit va luà, şi viaţa de veci va moşteni! (Mateiu C. 19 v. 29.)

Invierea Mântuitorului.

bunăvoire între oameni. Ziua învierii simbolizează triumful credinţei creştine! Ziua învierii a fost cea mai strălucită pecete a învăţăturilor ce le-a propovăduit Christos! In această zi, glasurile duşmanilor amuţesc, iar Christos învie, înlocuind desnădejdea din sufletele celor ce l'au urmat, cu credinţa! Invierea lui Christos e temelia predicării apostolilor.

Isus a înviat cu mărire, şi învierea lui ne îndeamnă la încurajarea binelui şi a păcii la ertarea celor ce ne-au greşit. Exemplul cel mai măreţ de ertare l'a dat omenirei chiar Mântuitorul, atunci când a suferit chinurile cele mai grozave ale răstignirei. Chiar atunci Isus privea pe cei ce-l urau de moarte cu o privire îndurerată plină de bunătate şi blândeţe zicând: „Iartă-le Doamne, că nu ştiu ce fac."

Pentru asigurarea progresului în societate pentru realizarea tu-

Cerul şi pământul se bucură în această zi, în care Christos ne-a deschis porţile raiului, şi ne-a asigurat mântuirea!

Deaceea să nu încetăm nici odată a lăuda şi a proslăvi pe cel înviat, ca să putem ajunge la bunătăţile cele vecinice, prin iubirea de oameni a Domnului şi Mântuitorului Hristos, bucurându-ne şi veselindu-ne în aceasta zi, înpreună cu toată creştinătatea şi zicând: „Christos a înviat."

Horia Vişoiu

student în teologie.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dl Sever Bocu nu încape în piele.

La o şedinţă a organ. judeţene a partidului naţ.-ţărănesc, dl Sever Bocu s-a crezut obligat de a ţine o nouă cuvântare senzaţională.

In loc să răspundă dlui Dr. Anuica, care a adus grave reproşuri parlamentarilor, că nici unul nu-şi deschide gura în Parlament, — dl Bocu, ca de obiceiu, a vorbit despre importanţa persoanei sale.

In loc să spună, că în zece ani de opoziţie partidul dlui Maniu s-a lăudat că va reduce dările, va ieftini viaţa, va da credite ieftine şi va băga pe toţi *hoţii la puşcărie*, etc. şi în locul acestor promisiuni, venind la putere a realizat altele, ce nimeni nu aştepta şi nu dorea: a stabilizat sărăcia, nici un hoţ n-a intrat în puşcărie, a vindut chibritele, a scumpit viaţa, a ridicat impositele, a dat milioane pt. automobile, a făcut din fiecare chelner subsecretar de stat, dar n'a uitat în acelaşi timp să izbească cu piciorul în cei mai cinstiţi aderenţi ai partidului, pe cari şi astăzi îi ţine la o parte, par' c'ar fi cu râie, a ridicat trădarea de patrie la rang de virtute, prin frauda ce s-a încercat cu întroducerea în viaţa publică, a oamenilor de talia lui Stere, Moldovan şi prin batjocora ce s-a adus invalizilor, văduvelor şi orfanilor de războiu, pe cari i-a stropit cu apă, făcând leorcă pe un general invalid, când dl Bocu se căra în „Lincoln"-ul său (despre care mi-a spus, că nu'l are),... în loc să vorbească despre acestea, *dl Bocu s-a prins să se laude, că un strămoş al său a fost frânt pe roată atunci, când străbunii lui Vintilă Brătianu erau greci în Fanar.*

Nu este menirea noastră de a apăra cinstea familiei Brătianu despre care ştim, că este română, dar ne întrebăm, dacă toţi regăţenii ar fi greci şi ţigani, — cine dracu i-a romanizat atât de perfect, când români n-au fost pe acolo? Vor fi fost cumva strămoşii lui Bocu: moşu şi baba X. Bocu, care au intreprins munca titanică de romanizare a atâtor milioane de greci, turci, bulgari, ţigani, armeni, ruşi, sârbi etc. etc. din vechiul regat (despre care noi avem o părere cu totul contrară).

Am fi curioşi să ştim, pentru care motiv a fost frânt pe roată strămoşul Bocu. Ce a păcătuit omul? Ce o furat? Pe cine a omorât?

Judecându-l după nepotul său Sever (dacă de fapt îi este nepot şi a fost frânt de fapt pe roată) slabă treabă s-ar alege. Aici este o greşală la mijloc. Dl Bocu greşeşte cu străbunul său, pentrucă, conform spuselor sale, acela ar fi fost un spirit revoluţionar naţionalist român, pe când nepotul lui este un papă-lapte „viteaz", care are curajul să lovească ori când *în români,* dar nu se cutează nici măcar să se uite urât la minoritari.

Inainte de războiu a avut un singur merit, pe care i'l recunoaştem şi anume:

Atunci, când Vaida, Popovici, Mocsonyi şi cei mai mulţi fruntaşi români ardeleni, căutau un mijloc de a pătrunde în cercurile aristocraţimei maghiare, prin căsătorii cu ficele acestor aristocraţi, atunci dl Bocu a prins glasul adevărat a sângelui românesc şi a plecat la Sinaia, unde a luat în căsătorie pe fata primarului de acolo.

Aici Bocu a fost un român întreg şi vrednic de laudă.

Dar aceasta nu'l îndreptăţeşte la importanţa ce-şi dă şi la reclama de prost gust ce îşi face.

Inainte vreme a fest mult simpatizat pentru modestia lui. Ca om de cultură n-a excelat nici odată şi bunii valahi bănăţeni i-au uitat uşor şi potlogăriile dela banca „Lipoveană". De ce să nu'l ierte, când se ştie, că o ducea cam greu pe atunci.

Dar astăzi, când îl vezi umflat ca pe un curcan sau, ca pe un cocoş pe vârful gunoiului, astăzi acest Sever Bocu, în ediţie căruntă, îţi displace, ţi-e antipatic.

El a făcut România mare?

Nu. România mare l-a făcut pe Bocu, pentrucă fără România mare, nimic nu s-ar fi ales din dânsul şi prea uşor se poate, că ar fi ajuns în mare mizerie şi umilinţă. Deci prea ridicole sunt fasoanele ce le face.

Că a ajuns şef de partid în Banat, nu este meritul lui. Acest rezultat l-a putut obţine numai mulţumită nemerniciei intelectualilor nostri, cari să sfâşie între dânşii ca fiarele turbate; astfel, oamenii mai de valoare au fugit din politică, iar pleava a rămas. Intre aceste două grupuri şi între grupul de samsari, gheşeftari şi profitori naţional-ţărănişti dl Sever Bocu a fost persoana cea mai chemată să reuşească la şefie, pentrucă singur el a avut şcoala politică alui Constantinescu Porcu, faţă de ceilalţi, cari au fost analfabeţi în politică.

Astăzi, după o mizerabilă guvernare de $1\frac{1}{2}$ an al partidului său, când ceasurile guvernului sunt numărate, iar guvernul moraliceşte de mult asasinat, astăzi dl Bocu ar trebui să fie mai modest. Cu „bluff" uri nu mai merge.

Directoratul Bocu este complect desorganizat. Toţi îşi dau demisia, pentrucă recunosc prostia ce s-a făcut cu instituirea directoratelor. Dl Bocu nu vede nimic? Nu simte miros de praf de puşcă?

Dacă ar fi nepot de revoluţionar naţionalist, ar trebui să simtă acest miros, pentrucă revoluţionarii au un nas special pentru a pricepe acest lucru. Dacă ar fi nepot de revoluţionar, strămoşul său s-ar întoarce în groapă de ruşine şi l-ar blăstăma, când vede cum îşi bate joc de dânsul un Pogany Laczi, jidan dela „Temesvári Hirlap", şi el — Sever — stă nepăsător şi se închină mai departe în faţa streinilor.

Rău face, ce face dl Bocu şi ar fi bine, dacă ar mai da cu urechea şi înspre partea aceea de unde i se strigă:

„Cine-a îndrăgit streinii, Mânca i-ar inima câinii".

Ar fi mai bine şi pentru dânsul şi pentru ţară.

A. Ţieranu.

Idololatrie politică.

In fanatismul său orb, păgânul din Africa, se închină la nişte figuri grozav de scârboase şi ridicole, cioplite din lemn, aşteptând, că dela aceste jucării copilăreşti, vopsite în culori imposibile să emane, atotputernicia făcătoare de minuni a dumnezeirii.

Cu evlavie şi tremurând de frică până în ultimele fibre ale corpului său, pagânul se închină în faţa acestui idol grotesc şi aşteaptă mântuirea dela el.

In prostia lui nu cutează să privească în faţa idolului, ca să se convingă cât de scârbos este şi nu ştie să priceapă, că bucata de lemn moartă, nu are puterea să-i dea lui viaţă, sănătate etc; nu vede că el este mult mai „d-zeu" faţă de idol, ca idolul faţă de el.

Prea mărginit este creerul lui pentru a pricepe, unde trebue să caute şi să afle pe Dumnezeul cel adevărat.

Dacă vine un european şi îi arată calea cea adevărată spre Dumnezeu, el fuge de european ca de dracu. Nu crede, pentrucă este prost şi proştii nu văd adevărul.

Lucruri exact la fel se petrec şi în viaţa politică a ţării noastre.

Dau un mic exemplu din Timişoara:

„Renaştera", organul liberalilor ce n'au curajul să spună cine sunt, acum 2—3 săptămâni, publică un admirabil articol asupra francmasonoriei, afirmând că este cel mai mare pericol pentru neam şi biserică, iar românii înscrişi în loje, şi-au vândut sufletul dracului, adecă capitalismului jidovesc internaţional.

Cu bucurie am cetit acele rânduri pentrucă am văzut o mică scântee de lumină în bezna morală a liberalilor din Timişoara.

A scăpărat, a luminat o clipă şi a dispărut.

Nenorocitul idololatru liberal, care a scris acele rânduri, a dispărut fără a-şi spune numele.

Cred, că este vre-un nenorocit preot, căzut în mrejele infecte ale partidului liberal, care şi-a dat părerea pe faţă, cu scopul de a-şi uşura sufletul.

Il compătimesc pentru nenorocirea ce l-a ajuns.

Pentru orientarea lui, îmi iau libertatea de a-i furniza câteva date potrivite pentru a'l desmeteci complect din buzumeneala idololatriei liberale:

Ceeace a scris în „Renaşterea" este *purul adevăr.*

A semnalat pericolul, deci trebue să lupte contra lui, dacă este om cinstit.

Precum luptă contra francmasonilor naţ.-ţărănişti, astfel trebue să lupte şi contra francmasonilor liberali, cari tot atât de periculoşi sunt şi mult rău au făcut ţării.

Vrei să ajungă liberalii la putere, să fie Vintilă prim-ministru?

Bine. Cine să fie miniştrii, când se ştie că **toţi, absolut toţi,** *conducătorii superiori ai liberalilor sunt francmasoni.*

Cum lupţi contra pericolului francmason, când tu singur le dai ajutor, ca să ajungă la putere?!

Judecându-te sumar, pari a fi un excroc politic, care cauţi a te împodobi cu pene străine, pentru a înşela lumea.

Nu. Nu eşti excroc.

Eşti un simplu nenorocit — cum foarte mulţi mai sunt — care ai căzut în buzumeneala idololatrului păgân. Te închini la zei inexistenţi şi aştepţi să-ţi dea putere aceia, ce sunt cu mult mai slabi ca tine.

Acesta o fi păcatul tău, care ţi-l ertăm, dacă eşti de bună credinţă. Dar te întrebăm:

Nu ai auzit pe vagabondul Ducas, acum o săptămână, declarând în public în Timişoara, *că partidul liberal deschide larg porţile sale pentru jidani. Să intre toţi jidanii în partidul liberal, unde li se dă locul şi onoarea cuvenită.* Ai auzit pe renegatul Ion Oprea, făcând aceiaşi invitare jidanilor.

(Când străinii au cetit aceste rânduri în gazetele minoritare, cu siguranţă s'au bucurat şi s'au întrebat:

„Ce dracu mai caută puturoşii de valahi aici? Ce se tot plâng, când bine văd, că nimeni nu îi poate suferi?!")

Doamne iartă-mă.

Astfel a vorbit francmasonul grec Ducas, la Timişoara, astfel francmasonul Moşoiu, la Cluj-Oradea, astfel francmasonii Kirkulescu, I. Th. Florescu, Anghelescu, etc. etc. *toţi liberalii, toţi pe rând.*

Atunci ce mai aştepţi dela ei?

Doar nu vei crede, că tu vei fi chemat să-i înlocueşti?

Lasă-te de asemenea gânduri copilăreşti şi primeşte sfatul meu frăţesc.

Dacă vrei să-ţi aperi biserica şi neamul, fereşte-te de „partide", ca de dracu, pentrucă toate sunt conduse de francmasoni. Fugi de liberali, ca şi de naţional-ţărănişti, pentrucă pe ambele aceiaşi jidani le conduc, numai firma e alta: Bercovitz, Blank, Kaufman, Filderman, toţi sunt „fraţi ai lojei B'nei-B'rith.

Şi tu frate român, nu face pe măgarul acestor vagabonzi ordinari, ci izbeşte în ei fără cruţare.

Uite-te cu curaj şi cu capul treaz în faţa idolului tău, numit de „partid" şi vezi, cât de scârbos şi primitiv este.

Nu te închina lui, ci răstoarnă-l cu piciorul, pentrucă altceva nu merită. Caută pe Hristos, zeul cel adevărat şi lui să te închini.

Ideea să te călăuzească. Idealul să fie scopul luptei tale, nu mizerabila pungă de arginţi storşi din sudoarea bietului popor creştin . . . . . dacă eşti creştin şi-ţi iubeşti neamul.

A. Ţieranu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Franc-masoneria şi militarii.

In articolele, documentate, apărute în ziarul nostru până acum, sprijiniţi pe duhul nepărtinirei şi al simţimântului de dreptate, am spus textual: *întru cât francmasoneria lucrează ocult, în nici un caz, nu urmăreşte binele omenirei, ci, din potrivă, răul; deci, a fost, este şi va fi o lucrare satanică.*

Astfel, stând lucrurile şi însufleţiţi de ideia creştinismului integral, am scris, cu nădejdea, că, acei orbiţi sufleteşte şi *căzuţi în cursa mafiei masone*, li se vor deschide ochii şi deci, vor înţelege crima ce au săvârşit şi încă continuă a săvârşi faţă de sufletul lor binele şi propăşirea neamului şi Biserică părinţilor şi vor face gestul bărbătesc, creştin şi naţional şi măcar în ceasul al 11-lea, se vor lepăda de această sectă blestemată cu misterul ei grotesc.

Este extrem de dureros, că, pe lângă ambiţioşii civili robiţi de patima trufiei şi ahtiaţi după orgoliu şi vanitate, în goana nebună după parvenire, căzând în curusă au intrat în leprozeria masonă; în „Buletinul anti-iudeo masonic No. 3 şi 4, pag. 93 şi 101, citim: „După expunerea celor de mai sus, oare cei 20 şi mai bine de ofiţeri din Aeronautică, vor continua să mai facă parte din loji?

Dar, D-nii aghiotanţi regali Păiş et Compania? „(Fundăţeanu, Filitis, toţi franc-masoni.)

Deci, e cert, că sunt şi ofiţeri căzuţi în cursa masonă. Şi e de mirare că, aceste victime ale naivităţei s'au înscris în lojile masonice, căci acolo se ştie că, şi pervertesc pe nesimţite, mentalitatea.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ceia ce ni se pare, în adevăr, extraordinară, este faptul că, toţi aceşti ofiţeri s'au abătut categoric, de la regulamentul armatei, care le impune o atitudine şi o disciplină.

Acest regulament, credem că, trebue să interzică cu desăvârşire, ori cărui militar de a face parte din vre-o asociaţie ocultă sau de a depune un alt jurământ, de credinţă, afară de cel prestat Regelui.

Cunoaştem cazul unui d. Ofiţer, care în zelul său de creştin convins, făcea parte din „Asociaţia Creştină Ortodoxă Patriarhul Miron", Asociaţie, unde se propovedueşte, cu uşile deschise şi'n auzul tuturor, perceptele divine ale Evangheliei Mântuitorului Hristos şi cărui ofiţer nu i s'a mai îngăduit, de superiorii săi şi a trebuit să se retragă.

Şi'n acest caz — nolens volens — naşte întrebarea: ca să facă parte dintr'o asociaţie creştină, nu este îngăduit unui ofiţer, dar în lojile masonice cu doctrină ocultă, halucinantă, cu uşi zăvorite cari se deschid, miraculos, la predarea consemnului, cu cranii, cu şorţuri di'nainte, cu atâtea semne şi figuri cabalistice, da?

Atunci, în cazul ofiţerilor franc-masoni, care este situaţia de fapt?

Calcă obligaţiunea de a face parte din vre-o societate — cu atât mai mult, cu cât franc-masoneria este o asociaţie secretă — unde trebue să depună un jurământ înfricoşetor, lipsit de logică şi de bun simţ, către „Marele arhitect al Universului", deci tenebros. Şi, cine se ascunde sub această mască de „mare arhitect"? . . . . . . O. . ! ! . . . . . să nu credeţi că, se gândesc, ei (franc-masonii) la Dumnezeu „Ziditorul Cerului şi al pământului" (Geneza I. 1) . . . . nu ! . . . . . . ci, la vrăşmaşul său . . . . mai bine zis, al binelui omenesc . . . . . . — diavolul — . . . . . cu uneltele şi slujtorii lui ! . . . . .

De aceia, dumnezeescul Mântuitor, pe unii ca aceştia, i-a vădit, zicându-le: *„Voi, din tatăl diavolul sunteţi şi poftele tatălui vostru voiţi să faceţi!*

Acela ucigător de oameni a fost din început şiîntru adevăr n'a stătut, că nu este adevăr întru el . . . . mincinos este şi tatăl ei! „(Ioan VIII. 44)".

Şi, astfel aceşti ostaşi, din puterea armată a neamului românesc, pavăza de apărare a lui şi pământului strămoşesc, se transformă în unelte ale vrăşmaşului distrugător.

Acestora, D-l Daniel Cristescu, în stăruinţa ce depune, de a le rupe vălul de pe ochi, le spune: „regulile acestea (masonice) cum e săritul într'un picior şi bătutul din picioare, ca un cal de circ, pe care le faceţi, dar nu ştiţi dece primindu-le doar ca venind din . . . . noaptea timpurilor are un rost şi unul mare încă: să vă fărâmiţeze personalitatea, să vă înghenunche voinţa, să vă distrugă, lent, dar sigur, mecanismul logicei, căci, acela care a primit să sară într'un picior şi să-şi pună un şorţ pe burtă, pentru ca aşa i-a spus Negru sau Friedmann, va executa mâine orişice alt ordin . . . . . . etc.

Pentru voi, pentru sufletele voastre înşelate, pentru uniforma pe care o purtaţi, pentru ţara aceasta minată de comunism, franc-masonerie, socialism, demagogie, democraţie, tot atâtea maşini de războiu ale iudaismului, au fost scrise rândurile acestea.

Rupeţi şorţurile infamante, pălmuiţi agenţii de recrutare de calibrul lui Negru şi cu veşnicul gând al ţărei în minte, veniţi, veniţi alături de noi, în reduta naţionalismului integral, care va fi mâine o cetate pe meterezele căreia să luptăm cu toţii, salvând ce-a mai rămas nedărâmat! („Marele Orient" şi „Marea loje naţională" Buletinul Auti-iudeo-masonic No. 3).

Cuvintele acestei chemări, la lumină şi de trezire, rostite prin graiul şi pana D-lui Daniel Cristescu, sunt ale unui neam de mucenici, care a suferit atâtea amar de veacuri. . . . . sune ale întreg românismului, de abia unit.

Deci, tragicul acestei situaţii e prea frapant, ca să mai insistăm.

Simpla constatare făcută, nu este suficientă.

E nevoie dar, de grabnica intervenţie a factorilor răspunzători ş'n al căror suflet mai arde încă focul iubirii, sinceră, de legea sfântă şi neam, să cerceteze problema îndeaproape, căci, nu vrem ca, nimbul gloriei, ce prin martiriu armata şi l-a câştigat şi trebue s'o adumbrească, în veci, să fie eclipsat de loviturile meşteşugite, pe cari le-ar putea da, din beznă, frac-masonii constituiţi în loji, mai bine zis bande.

Deci . . . . *să luăm aminte!*" . . . . căci, scris este: *„Păziţi-vă!"* (II Ioan 1. 8) şi veşnic *„privighiaţi!"* (Marcu XIII 37).

„Că, mulţi vor veni şi pre mulţi vor înşela, de va fi cu putinţă şi cei aleşi!" (Marcu XIII 6, 22 Matei XXIV 24).

Auziţi? ... ! . . . . . .

„Şi pre cei aleşi!...?"

Şi acum, strigăm, cu toată tăria, graiurile dumnezeescului Mântuitor: *„Veniţi! . . . . . . Veniţi, către mine toţi . . . . . Şi Eu, vă voiu odini pre voi!"* (Matei XI 28) căci *„Eu sunt calea, adevărul şi viaţa!"* Ioan XIV 6) *„Toţi câţi au venit (şi viu şi azi fără mine) sunt furi şi tâlhari!"* (Ioan X 8).

„Iată, că, mai'nainte am spus vouă!" . . . (Matei XXIV 25 Marcu XIII 23).

Si . . . . **„De n'aşi fi grăit lor, păcat n'ar avea! . . . . iar, de acum, răspuns n'au pentru păcatul (lor!"** Ioan XV 22).

„Glasul Monahilor" Bucureşti

Informaţiuni.

Conferinţe relig. cult. Un bun şi folositor obiceiu s'a întrodus în practica vieţii bisericeşti din parohia ortodoxă română Timişoara-Fabrica, în sânul căreia se aranjează an de an două serii de conferinţe relig. cult. în cele două mari posturi ale naşterii şi învierii Domnului.

In decursul postului Naşterii Domnului din anul 1929 au conferenţiat pentru credincioşii din aceasta parohie următorii: P. On. D. Dr. P. Ţiucra, protoiereu; Dl. Dr. N. Oprişa advocaţi Dl. St. Stoicanescu înv.; Dl. Ludovic Cioban dir. Casei înv. şi Sf. Sa păr. Meleţie Şora.

In timpul postului Invierii Domnului a. c. au conferenţiat: Sf. Sa păr. Traian Golumba; ss. păr. Ioan Imbroane dl. Dr. Gheorghe Oprea advocat; de Dr. Ioachim Miloia dir. Muzeului şi de N. Ionescu col. I. O. V.

Conferinţele au fost încadrate de scurte programe de cuvântări declamări, scurte piese relig. morale.

Incheindu-se actul celor două serii de conferinţe, aducem pe această cale mulţămiri atât acelora, cari le-au iniţiat şi aranjat, cât şi Domnilor, cari sau ostenit, ca să dea folositoare cunoştinţe şi bune îndemnuri, din comoara sufletului lor, credincioşilor din acest cartier.

Un preot catolic din neamul lui Iuda.

Săptămâna trecută a avut loc adunarea generală a credincioşilor din parohia romano-catolică din Timişoara-Fabrică.

Preot la aceasta parohie este dl. Rech, al cărui tată, este un samsar jidan, mai de mult trecut la creştinism. Va se zică, *Rech, preotul catolic din Fabrică e de rasă semită.*

Până nu a venit acest „apostol" la Timişoara, credincioşii catolici au trăit în pace şi bunăînţelegere. De când semitul e în frunte, de atunci intrigăriile sunt la ordinea zilei.

Adunarea generală s-a terminat cu o ceartă, în urma cărei vre-o 50 de şvabi au părăsit sala în mod demonstrativ.

Gazetele jidoveşti se bucură de „înfrângerea agitatorilor" şovinişti şi preamăresc pe admirabilul Rech, marele catolic, preot din Fabrică.

Nu ar fi la loc să ne amestecăm în treburile interne ale unei alte confesiuni creştine. O facem însă din consideraţiuni mai înalte, tocmai în interesul demnităţii credinţei în Hristos.

Preotul semit Rech, a rostit o cuvântare, care a fost reprodusă aproape în întregime, de o gazetă jidovească din localitate, în care face un straşnic rechizitoriu ideei naţionale, pe care o acuză de a fi cauza tuturor relelor din lume. (De notat, că şi franc-masonii zic la fel).

Şvabii noştri, în cari abea acuma începe a se trezi puţin conştiinţa naţională, s-au simţit ultragiaţi de acest semit, pe care l-au prins, că vrea să mâne apa pe moara ungurilor, cari nu sunt altceva, decât cele mai aplecate slugi ai jidanilor.

Şvabii au vrut să aibe reprezentanţii lor în conducerea şcolilor şi grădinelor de copii germane. Majoritatea averii bisericeşti au donat-o şvabii şi nu ungurii, cari nici nu prea erau pe aici, deci au cerut cu tot dreptul de a li se da posibilitatea să-şi conducă singuri şcolile, în limba germană si nu în cea ungurească.

„Aici nu suntem unguri sau şvabi, aici suntem catolici", a fost lozinca de vrăjitorie a semitului preot catolic. Cu ea a indus în eroare pe toţi proştii, cari nu au ştiut să înţeleagă, că naţionalitatea este un lucru înnăscut în om, o pecetă a dumnezeirii, care nu se poate falsifica nici înlocui cu lozinca iesuitică, falsă şi seducătoare. Catolicismul este o credinţă, care o poate accepta ori ce fiu al ori cărei naţiuni, pe când naţionalismul este ceva individual, ce nu se poate da sau cumpăra aşa cum s-ar putea face de exemplu cu „bonurile de iertare a păcatelor", ce se vindeau pe bani de către preoţii catolici, pe vremuri.

Pacea nu se va restabili în aceasta parohie, atâta vreme, cât va funcţiona aici preotul născut din neamul lui Iuda. Germanii nu-şi bat joc de conştiinţa lor, aceasta să nu o uite preotul catolic, din neamul cuşer.

Iar clerul catolic să înceteze de a mai recruta preoţi din neamul jidanilor, căci nu va fi bine de el.

Catolicii să nu uite pe papa Alexandru al VI-lea, tatăl desfrânatei Lucreţia Borgia, care a fost jidan de origină şi care era cât pe aici să distrugă toată biserica papistaşă, prin imoralitatea ce a introdus în ea.

Sprijiniţi Comerciul Român!

Din viața satelor noastre.

Silagiu. Din ordinul d-lui Stupariu impretor al plasei Buziaș, s'a făcut gard la grădina școalei confesio- le gr. cat. din localitate, lucru care făcut mare zarvă între popor.

La ordinul d-lui primpretor prima- l comunei n'a mai pus chestia la sbatere în consiliul comunal, nici comitetul școlar local care are în rcină ori ce lucrare cu privire la oală.

Consiliul comunal în legătură cu mitetul școlar și credincioși gr. ort. aprobă ca acest gard să se facă pe esele comunei politice pentru ur- ătoarele motive:

1. edificiul școalei nu este a sta- lui sau avere comunală,
2. cu acest edificiu poporul nu este gur, că va rămâne pentru totdeauna oală pentrucă preotul gr. cat. I. izmaș mai mult o folosește de ma- zie decât de școală, întrucât vara te magazie de cereale iar iarna dor- itor pentru găini,
3. grădina școalei o folosește pre- ul și nici decum învățătorul sau evii ca praxă de economie.

Prin urmare, grădina este a conf. cat. care o folosește și gardul ar ca în sarcina ei să-l facă.

Gardul costă la 20 000 Lei, o chel- ială pe care poporul ortodox nu o cunoaște, pe motivul că școala stă b dictatura preotului I. Cizmaș și opiii sunt opriți aproape și dela clo- t. Nu înțelegem cum primarul co- unei s'a făcut atât de voinic ca la dinul primpretorului fără să întrebe efectura sau cel puțin pe reprezen- nții comunei că sunt de acord sau de acest arunc asupra comunei, facă o cheltuială de 20.000 Lei. ce drept acest lucru? Din partea lui primpretor nu ne mirăm pentru știm, că are strânse legături cu ăr. Ioan Cizmaș.

1. ambii sunt de confesiune gr. ca- olică,
2. dl. primpretor este naș a unui iat al păr. Cizmaș,
3. între ei stau legături de prete- e confesională. (Cazul înființărei nei parochii gr. cat. în com. Buziaș nde nu sunt gr. cat. ca'n palmă a- ră de dl. primpretor și câțiva la are le cântă cocoșul pe loitră) și ambii fac politică „naț.-țărănistă" acum este os de ros pentru că pro- abil acel gard se plătește de 2 i, a) comuna politică Silagiu și b) iserica gr. cat. la care nu există nici membru în consiliul parochial care aibe tăria să controleze lucrurile ă consiliului vechi i-a expirat ter- enul și noul consiliu s'a ales fără ot uneversal și nu s'a ținut cont că u fost 2 liste de candidați și preotul rin oamenii lui și-a făcut voia) și onsistorul din Lugoj aprobă facerea ardului că nu știe că a fost plătit și e comuna politică (cazul, gardul dela omitiriul gr. cat. din Buziaș care a ost mult discutat între gr. cat. locali.) -ar putea produce un asemenea a- uz, dacă nu se va preveni din timp.

Inainte de alegerile comunale dl. rimpretor și păr. I. Cizmaș au încer- at, chiar forțat, să mute notariatul in această comună în com. Buziaș, a fost politică de alegeri) și păr. izmaș a obținut ca cap de listă 77 oturi față de 360 voturi pe celealalte ste, deci a căzut cu rușine.

Rugăm pe dl. Prefect al jud. să bi- evoiască a ancheta cazul și să ia ăsuri ca aceasta comună să nu mai e batjocorită în așa mod.

Mai mulți Silăgieni.

Șipet. — Intr'unul din numerile aces- tei foi am citit despre înființarea „Băncii Populare din Șipet".

E indiscutabil, că această bancă în- seamnă foarte mult pentru comuna noastră de locuitori plugari, de aceea toată lauda și mulțumire celor cari au înființat-o.

Un domn — „spirit recunoscător" — drept mulțumire, a înfățișat cazul și publicului cetitor prin această foaie. Foarte bine a făcut! Numele oamenilor de bine, merită să fie cunoscut și aiurea. A scăpat însă un nume, care numaidecât trebuia să figureze în rân- durile publicate.

Imi dă de bănuit, că dl coresponn- dent n'a cunoscut bine chestiunea.

Ce e drept, nu-i păcat! Dl. înv. Barbu, de fapt, încă de niște ani s'a căznit foarte mult cu înființarea băncii. A întâmpinat însă obstacole de așa natură încât rezultat n'a putut obține. Cu mutarea dlui notar Nicolae Badiu — venit din Clopodia — în com. noastră, situația s'a schimbat. Dlui vă- zând obstacolele ivite la probele înfiin- țării băncii, mai vârtos că afacerea nu i-a fost străină, (și ființa „Băncii Po- pulare din com. Clopodia", se leagă de numele lui), s'a pus cu trup și suflet în serviciul cauzei și banca de mult dorită, a luat ființă în com. noastră. Nu vrem să spunem, că tot meritul este numai al dlui notar. Insă faptul că idea de mult născută, abia atunci s'a realizat când a venit în satul nostru, dovedește, că meritul d-sale este de neprețuit.

Să nu uităm, că avem obligație morală de a nu rămâne datori nici unui om, ce lucrează din inimă, pen- tru binele obștesc.

Șipet, la 30 Martie 1930.

*

Săvârșin. S'a constatat, că la firma „Molner" depozit de bere, din aceasta comună s'au aflat în mai multe rân- duri în sticlele cu bere murdărie și melci, cauza n'o cunoaștem. Serviciul sanitar din aceasta comună este însă rugat să binevoiască a cerceta aceasta cauză și a lua măsuri de îndreptare.

*

Stejar. Alegerile comunale ce au avut loc în aceasta comună în ziua de 24 febr. a. c. au fost contestate, însă nefiind contestația bazată nu s'au anulat ci s'a respins contestația în- drumați fiind contestatorii a face denunț asupra primarului comunal. Bravo vouă Stejăreni, cari abia sunteți 120 la nu- măr, să faceți astfel de lucruri cari numai bine nu vă poate aduce.

*

Baia. Alegerile comunale ce au avut loc în aceasta comună, la 24 febr. a. c. în urma contestației făcută de Io- vanescu Vasilie și cons. pe motivul că președintele secțiunei ar fi dus urna cu voturile în timpul ameazului la lo- cuința unde a luat masa, deci în co- muna Baia, conform hotărârei comi- siunei interimare a jud. Arad din șe- dința din 22 Martie a. c. vor avea loc noi alegeri. Bravo ție Baia, comună mică și potrivnică.

*

Baia. In seara zilei de 3 l. c. pela oara 11 a fost dat foc casei văd. Popa Floare din Baia, care a ars până la temelie. Făptuitorul acestui incendiu se bănuiește a fii un clătit de minte, anume Drăgan Ioan Nuțu din acea comună.

Cazul se cercetează de șeful postu- lui de jandarmi din Vărădia de Mureș.

Șiclău. Cercetașii din Șiclău „Cohorta Vultur" sub conducerea activului și vrednicului Părinte Codreanu, având în programul lor, propaganda culturală la sate, au voit a aranja o serbare culturală. Dar acești pietoni ai culturei au fost înpiedecați în activitatea lor de directorul școlar I. Belle care nu le-a pus la dispoziție sala, de cât în condițiuni irealizabile. Iată un fapt, trist dar adevărat! Chiar acela care are chemarea să încurajeze propaganda culturală, stânjenește această acțiune frumoasă a unor tineri conștienți de misiunea lor? Astfel înțelege Dl Belle pe Luminatorul poporului?

Dacă are conștiință trebues ă-l mu- stre. Și aceasta o să vedem cu oca- zia Sfintelor Sărbători!

Coresp.

*

Șebiș. Sunt omide pe cari ți-e scârbă să le strivești căci te stropesc cu se- crețiunile lor; sunt oameni pe cari ți e scârbă să-i pedepsești cum ar merita și odată scăpați te pișcă mai rău decât omizile.

Un om al împrejurărilor ridicat la demnitatea de șef de gară... într'o țară atât de ospitalieră ca România care a primit la sân toți cetățenii fără ose- bire de națiune, își permit neobrăza- rea a-și bate joc de tot ce-i românesc.

Un exemplu viu ni-l dă următorul caz: Invățătorul comunei Ignești care din inițiativă proprie a înființat o cen- turie de cercetași — pui de șoimi — cu elevii săi, în ziua de 31 Martie a. c. a plecat în excursie, pentru ca să facă cunoscut elevilor, bogățiile re- giunii unde trăesc ei.

Vizitând fabrica de cherestea din com. Prăjești, au vizitat cariera de piatră și varnița din Șebiș.

Timpul fiind înaintat am poposit la gara Șebiș, unde învățătorul intenționa să împărtășească elevilor — cari n'a- veau idee de gară, trenuri etc. decât în mod abstract — cunoștințele ne- cesare.

Pentru aceasta a raportat dorința lor Dlui T. Olariu împiegat de serviciu, care a primit cu plăcere. Inv. a aranjat elevii în ordine și le-a dat explicările necesare.

După plecarea trenului, șeful gării Șebiș — cărui se vede că nu i-a chi- posit, făcându-i rău la inimă prezența vie și surâsul nevinovat care exprima atâta bucurie la vederea lucrurilor noui pentru micii românași și-a permis ne- cuviința a reproșa învățătorului că nu a fost permis să-și posteze elevii pe peronul gării?!

De sigur dacă ar fi fost ceva șloimi sau jidăniți cu „șperțuri" pentru a fi rost de ghișeft, D-l șef i-ar fi primit cu brațele deschise chit că s'ar fi umplut de pene etc. etc.

Pentru ca și On. cetitori să afle răspunsul ce l'a primit șeful cu sen- timente anti-românești, îl redăm

— Iertați D-le Șef, n'am știut că D-ta și acum ai pretenții absurde și bolnave, închipuindu-ți că trăim tot sub era închiziției maghiare când pu- teați înăbuși orice manifestații națio- nale și culturale ale acestor românași cărora în nerușinarea și îndrăzneala fără limite de bun simț, le dădeați fel și fel de epitete ca: Büdös oláh, bocs- koros oláh etc. Da! Poate că rânza ungurească sau jidănească a D-tale ar fi fost mulțumită numai dacă pro- cedam în felul următor: Méltóságos fő, főnök úr, alázatosan kérük. (stb. stb.)

D-le Szabó. nu mă înjosesc a primi observarea D-tale. Nu crezi că ar fi mult mai logic să înveți limba statului, care de zece ani te ține cu pâine scump plătită și în mare parte de acei „va- lahi," oameni de muncă și de ordine ai Patriei, pe cari se poate conta între orișice împrejurări că nu o vor spiona și nu o vor trăda.

Pe noi nu ne sperie nici corpul vo- luminos al Dlui Szabó nici amenințările pe cari putem să le luăm drept nulități.

Noi știm că la gară oricine are drept să meargă și să aștepte la tren; și dacă pe D-l Szabó l'au împuns ve- derea bastoanelor de cercetași, tre- buia să se retragă ca o stafie ori să-și închidă ochii.

Bunii români și cetățeni știm că înțeleg, că atâta timp cât învățătorii vor ține viu sentimentul național și patriotic în sufletele celor ce încon- joară — și mai ales la sate — țara nu poate să aibă teamă nici de dușmanii dinafară, nici de secăturile dinăuntru până când, dacă vom fi împedecați în acțiunile noastre, țara va fi mereu amenințată

Dar n'o să fie că o vom ști apăra până la cea din urmă picătură de sânge.

Șeful gării să i-a aminte.

F. Pordea
înv.

GH. CRISTEA
a deschis o
CROITORIE MODERNĂ
în Cetate, str. Lonovici, vis-à-vis de Prefectură, lângă Banca Agrară. Cere sprijinul tuturor românilor.

CINEMA:
Cetate: 20 Aprilie. Apollo: 21—22 Aprilie.
Doina: 23—24 Apr. Măhala: 26 Apr.

„Regele haimanalelor"
Cel mai mare cel mai senzațional film de aventuri cu celebrul
Harry Piel în rolul principal.
Monopol: Erofilm-Brașov.

Cetate: 21—22 Apr. Apollo: 23—24 Apr.
Doina: 25—26 Apr. Măhala: 29 Apr.

„După peretele mănăstirei"
După piesa lui Chorn. Mare dramă de dragoste.
Regia: FRANZ SEITZ.
In rolurile principale:
Carl de Vogt, Anita Borris, Betty Byrd, Dene Model
Monopol: Atlanticfilm-Oradea.

INFORMAŢIUNI.

Sărbători vesele dorim tuturor cetitorilor şi prietinilor noştri.

Redacţia.

Infăptuiri pilduitoare. Sufletul, această parte divină din om, îl călăuzeşte pe el în toate acţiunile şi împrejurările vieţei.

„Om însufleţit om de inimă" sunt cele mai nobile epitete care caracterizează pe omul superior.

Prin puterea sufletească, s'au câştigat, totdeauna biruinţele. Maxima *„vrea şi vei putea"* lăsată omenirei de Hristos, este chintesenţa biruinţelor.

Acest suflet l-au avut şi îl au iniţiatorii *„Conferinţelor religioase şi culturale"* cari au loc în fiecare Dumineca p. m., din postul Paştelui, în Şcoala primară No. 1 din Fabrică Biserica Românească-ortodoxă.

Ele sunt organizate de Reun. femeilor ort. rom. din Timişoara-Fabric, a cărei preşedintă este însufleţita şi inimoasa Dnă *Ella Ioanovici*, ajutată de un distins şi tot atât de însufleţit sobor de doamne din acel cartier. Contribuţia la aceste conferinţe religioase, culturale, o dau, atât şcolile primare din cartier cât şi diferite persoane din cler, corpul didactic, etc. Şcolile îşi dau concursul lor cultural, cu recitări, coruri şi piese morale şi religioase. Conferenţiarii prin comunicări de acelaş gen, religioase, educative şi morale.

*

Duminecă 6 Aprilie a. c. a avut loc a 5-a conferinţă din postul Sf. Paşti. Programul moralo-cultural a fost organizat şi executat de clasele V, VI şi VII, dela Şcoala Primară de Stat No. 3-Fabric, pregătit de conducătoarea acestor clase D-na *Livia Lt. Col. Ionescu*.

Coruri, recitări patriotice, stihuri creştineşti şi piesa de teatru *„Şi ne iartă nouă păcatele noastre"*, au fost executate, cu atâta suflet, cu atâta artă, încât aveai impresia că eşti în faţa unor artişti rutinaţi şi de elită.

Am mai văzut şezători organizate de Dna Ionescu Radu, cari au entusiasmat pe spectatori, înălţându-le sufletele şi rămân la convingerea că, *numai acela care are suflet şi vrea, poate săvârşi, nu fapte mari, dar adevărate minuni.*

Căci în adevăr, minune este faptul că fetele dela aceaşi şcoală, toate aproape maghiare, în cel mai curat grai românesc, să cânte, să reciteze, să vorbească în roluri, înălţând sufletele până la entusiasm. D-na Livia Lt. Col. Ionescu a reuşit a sădi şi în sufletul elevelor sale o parte din românescul şi patrioticului D-sale suflet.

La această înălţătoare şi creştinească serbare a dat sprijinul prin conferinţa *„Credinţa Dacilor şi creştinarea Românilor"* Dl. Lt. Col. Ionescu Radu.

Preoţi, membrii ai corpului didactic, D-ne din societate, D-ni şi părinţii copiilor, cari umpleau sala, au recompensat, prin manifestaţiile lor entusiasmate, munca depusă de D-na Preşedintă a Reuniunii, D-nelor din comitet şi acelora care şi-au dat contribuţia pentru înfăptuirea acestei, creştineşti, româneşti şi morale, opere de înălţarea sufletelor şi cultivarea minţii şi inimei. *Un român.*

*

Producţiunea de ouă a Poloniei este evaluată la 3 miliarde bucăţi în valoare de 500 mil. zloty. Din această cantitate se exportă anual circa 1 miliard ouă.

*

Numărul vizitatorilor străini în Italia a fost în 1928 de 1.095.000, cari au cheltuit peste 2 miliarde lire.

*

Un canal navigabil Oder-Dunăre. In curând vor începe lucrările acestui canal, care va uni Oderul cu Elba şi Dunărea şi pe care vor putea naviga vase până la 1000 tone. Diferenţele de nivel vor fi biruite prin ecluse cu diferenţe de 4–10 metri, în lărgime de 12 metri, lungime de 85 metri şi adâncime de 3 metri. Costul total al acestei lucrări va fi de circa 3½ miliarde coroane, astfel costul va fi de kilometru de 6—8 mil. coroane.

*

Dela Cercul Academic bănăţean. In ziua de 16 Martie a. c. Cercul Academic bănăţean s. Bucureşti şi-a ales următorul Comitet pentru anul 1930—1931, sub comisia de verificare compusă din Dnii Dr. C. Dragomir-Preşedinte, P. Laiu şi G. Şclopu: Preşedinte V. Tulescu (reales), Vice Preşedinte T. Moga, Secret. Gen. V. Vărădeanu, Casier G. Grecu, sec. şedinţă, I. Dejica controlor, I. Berdac, arhivar A. Gherghina, bibliotecar, T. Gherga. Membrii: I. Negruşi, Ilie Ghenadie. Cenzori: I. Striinşi, R. Olariu. Comisia ştiinţifică-literară: Preş. M. Novac, membri; Dra Doina Peteanu, I. Carabeu, B. Gârdea, şi C. Moise. Comisia artistică: V. Vărădeanu, N. Goicu şi Stoianovici.

*

Publicaţie. Se aduce la cunoştinţă generală că cei cari vor apela la contribuţia benevolă a publicului sub diferite forme ca colecte, chete vânzări de insigne, liste de subscripţie, bilete de loterie, carnete de cărămizi condici de milă, bilete de spectacole baluri chemări sau organizări de serate cu tombole de către unii patroni de restaurante bodegi, grădini închise sau săli de spectacole etc, Conform ordinul Min. de Int. Nr. 12867 sunt obligaţi a cere autorizaţia prealabilă a Ministerul Muncii Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale. Infractorii vor fi strict pedepsiţi.

Timişoara la 2 Martie 1930.

Prefectul Poliţiei,

*

Rectificare. In legătură cu cele publicate de noi referitor la inaugurarea lojei „Rotary" din Timişoara, dl. general Domăşneanu ne comunică, că d-sa n-a luat parte la inaugurare, nici nu face parte din loje.

Cu plăcere dăm loc acestei rectificări, notând, că articolul amintit spune precis, că se bazează pe cele publicate de gazetele minoritare din Timişoara. Din aceste gazete am luat act despre înfiinţarea lojei.

Francmasonii pe noi nu ne invită la inaugurarea lojelor lor satanice, deci rugăm pe dl general Domăşneanu să ne scuze şi să tragă la răspundere pe cei dela gazetele jidoveşti, a căror reprezentanţi au fost de faţă la acea solemnitate.

*

La alegerile parţiale dl. Prof. A. C. Cuza prea iubitul nostru preşedinte suprem, pe care bunul D-zeu să ni'l ţină încă mulţi ani în sănătate şi putere, — a fost candidat la locul vacant de deputat al judeţului Roman.

Lista dlui Cuza este prima ce s-a depus în acest judeţ.

*

Congresul Societăţii Profesorilor şi Profesoarelor de Gimnastică din România anunţat pe ziua de 15 Aprilie a. c. fost amânat din cauza neprimirei carnetelor de călătorie cu reducere.

Bibliografie.

Lazar - Popovici: Taina vieţii lungi. Bucătăria fără foc. Regimul crud. Tipografia diecezană Arad 1930. Preţul Lei 80.—

Intâiul sol al marei reforme omeneşti, pe care o propovăduieşte apusul cu isbânzi uriaşe.

Ştiinţa modernă elimină complect cărnurile, narcoticele, alcoolul şi chiar aromatele din alimentaţia omului. Astăzi nu mai este pentru nimeni un secret, că boilile toate, fără excepţie, sunt efectul unei hrăniri nesănătoase, efectul dureros al nerespectării legilor naturii. Pentru cei cari cunosc legea alimentaţiei, legea ritmului şi legea respiraţiei, viaţa e sănătate, plină de bucuria muncii creiatoare.

Foarte interesantă şi instructivă, cartea e scrisă într'un stil vioiu şi atrăgător, dând reguli de viaţă şi peste 200 reţete deopotrivă utile celor chinuiţi de boli, ca şi celor cari înţeleg să prevină boilile.

Se poate comandă dela librăria diecezană din Arad.

Judecătoria urbană Timişoara, secţia cf.

No. 1121/1930. Cf.

PUBLICAŢIUNE DE LICITAŢIE ŞI CONDIŢIUNILE DE LICITAŢIE.

In cauza de executare pornită de urmăritoarea Cassa de Credit a Agricultorilor din Jud. Timiş-Torontal, contra urmăriţilor Dr. Valeriu Mesin şi Vasile Vaianţu, loc în Timişoara, la cererea urmăritoarei, judecătoria ordonă licitaţiunea execuţională în baza § 176, din legea LX. din 1881 asupra imobilului înscris în cf. a comunei Timişoara Mehala, din circumscripţia judecătoriei urbane I. asupra imobilului înscris în cf. a comunei Timişoara Mehala No. 3004, No. top. 2623—2625/2, cu preţul de esclamare de 11.800. Lei, asupra imobilului în cf. a comunei Timişoara Mehala No. 426, No. top. 828, 829, 2269, 2270/1, 2240 2, 2560—4562, cu casa No. 487/447 şi No. topogr. 1676/5, 1673, 1674/1, cu preţul de exclamare de 166.000 Lei, pentru încasarea creanţei de 100.000 Lei 90 000 Lei şi 112.000 Lei şi acces. şi capital, 3000 Lei fixate acum pentru cererea de licitaţiune, precum şi pentru încasarea creanţei de 50000 Lei a Băncei de Scont, 94.400 Lei a Băncii Franco Română, 35 000 Lei a Cassei de Păstrare din Tomnatic, 10.000 Lei a Băncii Timişoarei şi Soc. Com. 300.000 Lei a Cassei Burgheză de Păstrare, 26,604 Lei a Cassei de Econ. din Timişo[ara] Mehala, 18.790 Lei a Băncii Rom[ânească] Suc. Timişoara 71.060 Lei a Băn[cii] Românească a Banatului Lugoj, 50.0[00] Lei a Băncii Bănăţene de Credit Com. Timişoara şi 200.000 Lei ad[ică] 230.000 Lei şi acces a Băncii Centr[ale] Şvăbească S. P. A. Timişoara.

Fixează termen pentru ţinerea lic[i]ţiunei pe ziua de *24 Aprilie 19[30] orele 10 în Palatul Dicasterial, pa[rter] uşa No. 11—12.*

In baza art. 150 legea LX din 18[81] condiţiunile de licitaţie se stabil[esc] după cum urmează:

Imobilul supus la licitaţie nu po[ate] fi vândut cu un preţ mai mic de [ju]mătate din preţul de strigare (art. legea XLI: 1908)

Cei cari doresc să liciteze s[unt] datori să depoziteze la delegatul jud[e]cătoresc 10% din preţul de strig[are] drept garanţie în numerar sau în efe[cte] de cauţie, socotite după cursul fi[xat] în § 42 legea LX: 1881 sau să pred[ea] aceluiaşi delegat chitanţa constată depunerea judecătoreşte, prealabil[ă a] garanţiei şi să semneze condiţiun[ile] de licitaţie. (§ 147, 150, 170 legea din 1881, § 21 legea XLI: 1908)

Dacă nimeni nu oferă mai mult care a oferit pentru imobil un p[reţ] mai urcat decât cel de strigare, e[ste] dator să întregească imediat garan[ţia] fixată conform procentului preţului strigare, la aceeaş parte procentual[ă a] preţului oferită. Dacă nu îndeplineş[te] această îndatorire nu se va ţinea sea[ma] de ofertă sa şi nu mai poate lua pa[rte] la licitaţie, care se va continua f[ără] amânare.

Cei scutiţi de garanţie nu sunt [da]tori să depună suma corespunzăto[are] completării garanţiei (§ 25 legea X[LI] 1908).

Timişoara, la 4 Februarie 1930.

ss. *Dr. Fiala*, judecător.

Comisiunea interimară a municipiu[lui] Timişoara.

Nr. III. 13088 din 1 Aprilie 1930

PUBLICAŢIUNE DE LICITAŢIE

Publicăm pe data de *15 Màiu* [l]a *ora 10 a. m.* în biroul de licitaţii Primăriei, pentru vânzarea unei maş[ini] cu piston inclusiv alternator de [...] KVA, dela Uzina electrică com.

Amatorii vor prezenta la acea dată ofertele, semnate timbrate, închi[se] sigilate şi provăzute cu garanţie 10%, in numerar, asupra valorii ofer[ite].

Condiţiunile de licitaţii şi caetul sarcini, se pot primi dela Uzina electr[ică] com. zilnic, între oarele oficiale.

Comisiunea Iinterimar[ă a] Municipiului Timişoar[a]

CINEMA

CETATE: 13—14 Aprilie APOLLO: 15—16 Aprilie,
DOINA: 20 Aprilie, MĂHALA: 22 Aprilie.

„Chipuri uitate"

Dragostea de tată — dragostea unui criminal pentru fiica sa — e viguroasa temă principală a acestei producţii. Faţă în faţă cu ura sălbatică a unei femei decăzute moraliceşte stă dragostea dezinteresată a unui bărbat, care-şi jertfeşte viaţa pentru fericirea copilului său, fără ca vre-odată acest copil să afle cine i-a fost tată.

In rolurile principale:

CLIVE BROOK — OLGA BACLANOVA — MARY BRIAN — WILIAM POWELL

Monopol: Astra Cinegrafică—Sibiu.

Tiparul Tipografiei Diecezane, Arad.